

ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

ΝΟΥΜΑΣ ΡΟΥΜΕΣΤΑΝ

(συνέχεια).

Ρουμεστάν μόλις ἀπήντα, ἐπνίγετο ἐκ τῶν τεμαχίων ἅτινα εἰσῆγεν εἰς τὸ στόμα του διπλὰ ἀκαί, περχόμενος εἴτα διὰ τῶν πολυθορύβων ἐκ τῶν ἐν αὐταῖς ζυθοπωλείων ὁδῶν τῆς συνοικίας, ἡσθάνετο τὴν πικρίαν ἀδρανούς βίου καὶ συναίσθημά τι καταπτώσεως.

Ἐπὶ τινὰ παρῆλθον οὕτω, καθ' ἃ τὸ ὄνομά του ἐμεγεθύνετο, ἐστερεοῦτο, ἄνευ ἐτέρων πάντοτε ὠφελειῶν ἢ ὁμοίων πρὸς ἐκείνην ἢ τῷ εἶχεν ἀποκομίδει ἢ ὑπεράσπις τῆς ἐφημερίδος, εἴτα ἐκλήθη πρὸς ὑπεράσπιδιν ἐμπόρου τινὸς τῆς Ἀδινιώνας κατασκευαστοῦ χρωματιστῶν μεταξίνων ὑφασμάτων ἐπαναστατικῶν, πρεσβείας ἀγνοῶ τίνος περικυκλούσης τὸν κόμηντα Σαμῶρ, παραστάσεως ὅλως ἀσαφούς ἐν τῇ ἀδεξίᾳ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἀποτυπώσας ἀλλ' ὑποσημειουμένης δι' ἐνὸς ἀσυνέτου Ο. Β. ἐντὸς οἰκοσμήμου. Ὁ Ρουμεστάν ἐπαίξεν ὥραιαν σκηνὴν κωμῶδίας, διεμαρτυρήθη ἐν ἀγανακτήσει κατὰ τῶν δυσνηθέντων νὰ διδῶσιν ἐκεῖ τὸν ἐλάχιστον πολιτικὸν ὑπαινιγμόν. Ο. Β., ἀλλ' ἦτο ὁ Ὁράτιος Βερνέ, ὁ πρόεδρος Ἀκαδημαϊκῆς τίνος ἐπιτροπῆς!

Ἡ μεσημβρινὴ αὐτὴ παιδιὰ ἔσχε τοπικὴν ἐπιτυχίαν συντείναντες ὑπὲρ τοῦ μέλλοντός του πλεονέτερον ὅλων τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ παρισίνων προκηρύξεων, καὶ πρὸ πάντων ἀποκομίσαντες αὐτῷ τὰς τρεχοῦσας συμπαθείας τῆς θείας Πορτάλ. Γοῦτο ἐν πρώτοις ἐξεδηλώθη δι' ἀποστολῆς ἐλαίου καὶ λευκῶν πεπόνων, ἢν διεδέχθησαν πληθεὺς ἄλλων προμηθειῶν: σῦκα, ζῖζυφα καὶ τόσα ἄλλα ὀπωρικά, καρποὶ τῶν τριόδων, ἀσήμενοι, ὧν ἡ γηραιὰ κυρία ἦτο λάτρης καὶ οὗς ὁ δικηγόρος ἤθινε νὰ σήπωνται εἰς τὰ βάθρα ἐρμαρίου. Ὀλίγον μετέπειτα, ἐπιστολὴ τις ἐκομίσθη, ἐνέχουσα ἐν τῇ χονδρῇ τῆς διὰ πέννης τῆς χήνας γραφῇ τὸ ἀπότομον τοῦ τονισμοῦ, τὸ ἀλλόκοτον τῆς ἐκφράσεως τῆς θείας Πορτάλ καὶ προδίδουσα ταραχὴν πνεύματος διὰ τῆς ἀπολύτου ἐν αὐτῇ ἐλλείψεως ὀπίσσεως, διὰ τῶν ἀποτόμων ἀλμάτων ἀπὸ μιᾶς ιδέας εἰς ἄλλην.

Ὁ Νουμάς ἐν τούτοις διέκρινεν ἐξ ὧν ἀντελήθη ὅτι ἡ καλὴ γυνὴ ἤθελε νὰ τὸν νυμφεύσῃ πρὸς τὴν κόρην ἐφέτου τινὸς ἐν Παρισίοις κ. Λε Κεσνὸά, οὗ ἡ σύζυγος-δεσποινὶς τις Σουστέλ ἐξ Ἀψης-εἶχε μετ' αὐτῆς συνατραφεῖ παρὰ ταῖς ἀδελφαῖς τῆς Καλάδης, μεγάλην περιουσίαν... ἡ κόρη ὥραία, καθὼς πρέπει, ψυχρούτσικη ὀλίγον, ἀλλ' ὁ γάμος θ' ἀνεξωγοῖται αὐτὰ ὅλα. Καὶ ἂν ἐγίνετο, αὐτὸς ὁ γάμος, τί θὰ ἔδιδεν ἡ θεία Πορτάλ εἰς τὸν Νουμάν της; Ἐκατὸν χιλιάδας φράγκων εἰς μετρητὰ τὴν τὴν, τὴν ἡμέραν τῶν γάμων...

ὑπὸ τοὺς ἐπαρχιακοὺς τοῦ λεκτικοῦ ἰδιωτισμοὺς, ὑπῆρχεν ἐνταῦθα πρότασις σοβαρά, τόσον σοβαρά, ὥστε τὴν μεθεπομένην ὁ Νουμάς ἐλάμβανε πρόσκλησιν δεῖν. νου παρὰ τοῖς Λε Κεσνὸά. Μετέβη,

ὀλίγον συγκεκνημένος. Ὁ ἐφέτης, δὲν συχνάκις συνήντα ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μεγίστην τῷ ἐνεποίει ἐντίπῳσιν. Ὑψηλός, λεπτοφυής, ὑπερήφανος τὴν ὄψιν, νευρικός ὡχρός, τὸ βλέμμα ἔχων ὀξύ, διερευνητικόν, τὸ στόμα ὡσεὶ ἐσθραγιζόμενον, ὁ γηραιὸς ἄρχων, ἀπὸ Βαλεντιανῶν καταγόμενος, καὶ φαινόμενος αὐτὸς οὗτος ὡχυρωμένος, προφυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ Βωμπάν, τὸν ἠνώχλει δι' ὅλης αὐτῆς τῆς ὥς ἀνθρώπου τοῦ Βορρά ψυχρότητός του. Ἡ ὑψηλὴ θέσις εἰς ἣν τὸν εἶχον τάξει τὰ ὥραιά του ἐπὶ τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐργα, ἡ μεγάλην του περιουσία, τὸ αὐστηρὸν τοῦ βίου του, θέσις ἥτις πολὺ μᾶλλον ἀξιόλογος θὰ ἦτο ἄνευ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν φρονημάτων του καὶ τῆς ἀγρίας μονώσεως εἰς ἣν περιεκαίετο ἀπὸ τοῦ θαλάτου εἰκοσαετοῦς νιού, ταῦτα πάντα παρήλθονον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μεσημβρινοῦ, ἐνῶ ἀνῆρχετο, ἐσπέραν τινὰ τοῦ σεπτεμβρίου 1865, τὴν πλατεῖαν καὶ μ' ἐξαιρετικὰς κινητικὰς λιθίνην κλίμακα τοῦ μεγάρου Λε Κεσνὸά, ἐνὸς τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκῶν τῶν ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς πλατείας.

Ἡ μεγάλην αἰθουσα, ἐν ἣ τὸν εἰσήγαγον, τὸ ἐπίσημον τῶν ὑψηλῶν ὁρόφων μέχρις ὧν ἐξικνοῦντο αἱ θύραι διὰ τῆς ἐλαφροῦς ζωγραφικῆς τῶν μεσοτοιχῶν των, τὰ εὐθέα ἐκ βαδιστῶν ῥοδίνων καὶ ὑποξάνθων μεταξωτῶν καταπετάσματα, πλαισιούντα τὰ ἐπὶ ἀρχαίου ἐξώστου ἠνεωγμένα παράθυρα καὶ τεμάχια τῶν πλανθοχρίστων ἐπὶ τῆς πλατείας κτιρίων, συνέτεινον εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐντυπωσέως του. Ἀλλ' ἡ δεξιόσδε τῆς κυρίας Λε Κεσνὸά ταχέως τὸν ἐνεκαρδίωσεν. Ἡ μικρὰ αὐτὴ γυνὴ, μὲ τὸ περίλυπον ἴκός καὶ ἀγαθὸν μεϊδίαν, ἡμιεσθρομένη καὶ θαρετὰ ἐκ τῶν ρευματισμῶν ἐξ ὧν ὑπέφερεν ἀφ' ἧς εἶχον ἐγκαταστῆ ἐν Παρισίοις, ἐτήρει τὸν τονισμόν, τὰς ἐξεις τῆς προσφιλοῦς τῆς Μεσημβρίας, τὸν ἐρωτα πρὸς πᾶν ὅ, τι τῇ ὑπερμυνησκεν αὐτήν. Ἐθικε τὸν Ρουμεστάν νὰ καθίσῃ παρ' αὐτῇ καὶ εἶπε θεωροῦσα τρυφερώς αὐτὸν ἐν τῷ ἡμίφωτι: «Εἶνε ἡ ἀκριβὴς εἰκὼν τῆς Ἑβελίνας.» Τὸ ὄνομα τῆς θείας Πορτάλ ὅπερ ὁ Νουμάς δὲν ἦτο πλέον συνειδητός ν' ἀκούῃ, τὸν συνεκίνησεν ὡς παιδικὴ ἀνάμνησις. Ἀπὸ πολλοῦ ἡ κυρία Λε Κεσνὸά ἐπόθει νὰ ἐγγώριζε τὸν ἀνεψιὸν τῆς φίλης της, ἀλλὰ τόσον ἡ οἰκία ἦτο θλιβερά, τόσῳ τὸ πένθος των τοὺς εἶχεν ἀπομονώσει τοῦ κόσμου, τῆς ζωῆς. Τώρα ἀπεψάσιν νὰ δέχωνται ὀλίγον, ὅχι διότι τὸ πένθος των διεσκεδάσθη ποσῶς, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῶν θυγατέρων των, τῆς μεγαλειτέρας ἰδίως, ἥτις προσήγγιζε τὰ εἰκοσιν ἔτη καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν ἐξώστην ὃν ἐπλήρου γέλωτες νεότητος, ἐκάλεσε: «Ροζαλία... Ὁρηνσία... ἔλθετε λοιπὸν... Ἰδοὺ ὁ κ. Ρουμεστάν.»

Δέκα ἔτη μετὰ τὴν ἐσπερίδα, ἀνεπὸλει τὴν φιλομειδίαν καὶ γαλήνιον ἐμφάνισιν, ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ ὑψηλοῦ παραθύρου καὶ τῷ γλυκεῖ φωτὶ τῆς δούσεως, τῆς ὥραιας νεάνιδος ἥτις, ἐπιδιορθοῦσα τὴν ἐκ τῶν παιγνίων τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς διαταραχθεῖσαν κόμμωσίν της, ἐπορεύετο πρὸς αὐτὸν μὲ διανγείς τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέμμα εὐθύ, ἄνευ ἧς ἐλάχιστης φιλαρέσκου

ἀμνησίας. Πάραυτα συνέλαβε δι' αὐτὴν αἰσθημα ἐμπιστοσύνης, συμπαθείας.

Ἀπαξ ἡ δις ἐν τούτοις, ἐν τῷ γεύματι, μετὰ τῶν συνδιαλέξεων ὁ Νουμάς ἐνόμισεν ὅτι διείδεν ἐν τῇ ἐκφράσει τῆς ὥραιας καθαροχρόου προτομῆς τῆς παρ' αὐτὸν καθημένης φρικίας ὑψηλόφρονα, τὸ ψυχροῦ τσιτικὸν ἀναμφιδόλως ὕψος ἐκεῖνο περὶ οὗ ἡ θεία Πορτάλ ὠμίλει καὶ τινὰ ὁμοιότητα τῆς Ροζαλίας πρὸς τὸν πατέρα της. Ἀλλ' ὁ μικρὸς μορφοσμός τοῦ ἡμιανοῦκτου στόματος, τὸ κυανοῦν ψῦχος τοῦ βλέμματος ἐπαύνετο πάραυτα ὑπὸ τῆς διαδεχομένης αὐτὰ γοητευτικῆς εὐμενείας. Γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα ἐν Παρισίοις, ἡ δεσποινὶς Λε Κεσνὸά ἡσθάνετο θετικὴν ἀνέκαθεν ἀποστροφὴν πρὸς τὴν Μεσημβρίαν, ἥς ἡ προφορά, τὰ ἦθη, ἡ τοποθεσία, ὧν ἔλαβε γινώσκιν κατὰ τὰ ταξίδια τῶν διακοπῶν της, τῇ ἦσαν ἐξ ἴσου ὅλα ἀντιπαθητικὰ, ὡσεὶ ἐξ ἐνστίκτου γεναλογικοῦ, καὶ ἀπετέλουν τὸ ἀντικείμενον τρυφερῶν ἐρίδων μετὰ τῆς μητρὸς καὶ κόρης.

«Οὐδέποτε θὰ ὑπανδρευθῶ Μεσημβρινόν», ἔλεγεν ἡ Ροζαλία γελῶσα, καὶ εἶχεν ἀναπλάσει δι' αὐτοῦ ἐν τῇ φαντασίᾳ της τύπον θυροῦδωδ, χονδροειδῆ καὶ κενόν, ὑψίφωνον μελοδράματος ἢ πωλητὴν Βορδιγαλλικοῦ οἴνου μὲ κεφαλὴν ἐκφραστικὴν καὶ κανονικὴν. Ὁ Ρουμεστάν ὀλίγον ἀπείχε τῆς φανταστικῆς αὐτῆς εἰκόνος τῆς μικρᾶς Παρισίνης· ἀλλ' ὁ ἐνθερμος, ὁ μουσικὸς τοῦ λόγος, προσλαμβάνων κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν δύναμιν ἀκατανίκητον ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν συμπαθείας, ἐλέπτυνε τὰ χαρακτηριστικά του. Μετὰ τινὰς συνομιλίας ταπεινοφῶνως μετὰ ὁμοτραπέζων ἀνταλλαγείσας, τὰ ἐπιδόρπια αὐτὰ τοῦ λόγου τὰ περιερχόμενα τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ὄψων καὶ τοῦ χαδιαρίου, γενικευθείσης τῆς συνδιαλέξεως, ὠμίλουν περὶ τῶν τελευταίων ἐρωτῶν τῆς Κομπιέννης καὶ περὶ τῶν κυνηγιῶν μετημφιεσμένων, ἐν οἷς οἱ κεκλημένοι παρίσταντο ὡς ἄρχοντες καὶ δέσποιναι τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ'. Ὁ Νουμάς ὅστις ἐγγώριζε τὰς φιλελευθέρους ιδέας τοῦ γέροντος Λε Κεσνὸά, ἀψέθη εἰς ἐπίσημον λόγον αὐτοσχέδιον, σχεδὸν προφητικόν, παρέστειλε τὴν αὐλὴν ἐν μεταφορικῇ παραβολῇ πρὸς ἱπποδρόμιον, ἀμαζόνια καὶ ἱπποκόμους ἐφίππους ὑπὸ οὐρανὸν θυελλῶδη, ἐφορμῶντας εἰς τὴν θήραν τῆς ἐλάφου ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ μεμακρυσμένων κεραυνῶν· εἴτα ἐν πλήρει λαμπρότητι τὸν κατακλυσμόν, τὸν πεπνιγμένον ἀλλαλαγμόν, τὴν τελικὴν τῆς μοναρχίας πανωλεθρίαν ἐν βορβόρῳ αἵματος καὶ πηλοῦ!..

Ἰδὼς τὸ τεμάχιον δὲν ἦτο ὅλως καινοφανές, ἰδὼς τὸ εἶχε προηγουμένως ἐπαναλάβει ἐν τινὶ τῶν ἀγορεύσεών του. Ἀλλ' οὐδέποτε ἡ ἐξαρσίς του, τὸ ἐπαναστατικὸν τοῦ τόνου τοῦ εἶχον οὐδαμοῦ ἐξεγείρει τὸν ἐνθουσιασμόν τὸν ἐκδηλωθέντα αἰφνης ἐν τῷ διανγεῖ καὶ βαθεῖ βλέμματι ὃ ἡσθάνθη στραφὲν πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ ἀκτις κακεντρεχείας ἐφώτισε τὴν γλυκεῖαν ὄψιν τῆς κυρίας Λε Κεσνὸά, ἥτις ἐφαίνετο ἐρωτῶσα τὴν κόρην της: «Λοιπόν, πῶς τὸν εὐρίσκεις, τὸν Μεσημβρινόν!»

Ἡ Ροζαλία εἶχε κατανικηθῆ. Ἐν τῇ ἐν-
δομῷ αὐτῆς ἦν εὐρον ἡχώ ἡ δύναμις
τῆς φωνῆς αὐτῆς, αἱ γενναῖαι αὐταὶ σκέψεις
αἱ τόσῳ συνάδουσαι πρὸς τὴν νεότητά
της, πρὸς τὸ ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ δικαιο-
σύνης πάθος της. Ὡς αἱ γυναῖκες αἰτι-
νες ἐν τῷ θεάτρῳ ταῦτίζουσιν πάντοτε
τὸν αἰδῶν πρὸς τὸ ἄσμά του, τὸν ὑπο-
κριτὴν πρὸς τὸ πρόσωπον ὃ ὑποδύεται,
ἐλθισμόναι τὸ μέρος αὐτοῦ ὡς ἐρασιτέχνου
ὃ ὥφειλε νὰ παρέδιδε. «Ὡ! ἂν ἐγνώρι-
ζεν ὅποιον κενὸν ἀπετέλει τὸ βᾶθος τῶν
δικηγορικῶν αὐτῶν φράσεων, πόσον ὀλί-
γον τὸν ἐξηρέθιζον αἱ ἐορταὶ τῆς Κομ-
πιέννης καὶ ὅτι ἀπλῆ ἐκ μέρους τοῦ αὐ-
τοκράτορος πρόσκλησις ἦρκει ἵνα τὸν ἐ-
πειθε ν' ἀνεμυγνύετο πρὸς τὰς ἐφίππους
συνοδείας, ἐνθα ἡ ματαιοδοξία του, τὰ ἐν-
στικτὰ του ὡς φίλου τῶν διασκεδάσεων
καὶ κωμῶδου ἀνέτως θὰ ἱκανοποιούντο!
'Ἄλλ' ἦτο ὅλη καταμαγευμένη. Τῇ ἐφάνη
ὅτι ἡ τράπεζα ἐμεγεθύνθη, ὅτι μετεμορ-
φώθησαν αἱ κοπιῶντες καὶ ὑπνῶσαι ὄψεις
τῶν ὀλιγαριθμῶν ὁμοτραπέζων, ἐνὸς προέ-
δρου τῆς Βουλῆς, ἐνὸς ἱατροῦ τῆς συνοι-
κίας καὶ ὅτε μετέβησαν εἰς τὴν αἰθουσαν
ὃ τὸ πρῶτον ἦδν, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ
ἀδελφοῦ της, ἀναπτόμενος πολυέτατος,
τῇ προὔξενον τὴν χλιαρὰν αἰγλὴν ἡλίου
παραγματοῦ. Ὁ ἥλιος ἦτο ὁ Ρουμεστάν.
'Ἀνέδιδε ζῶν εἰς τὸ ἐπιβάλλον διαμέρι-
σμα, ἀπεδίωκε τὸ πένθος, τὴν πληροῦ-
σαν τὰς γωνίας ὅλας μελανότητα, τὰ ἐν
τοῖς ἀρχαίοις διαμερίσμασι κ. μαινόμενα
ἄτομα θλίψεως, ἔκαμνε ν' ἀναλάμπωσιν
αἱ τομαὶ τῶν μεγάλων κατόπτρων καὶ ἀ-
νεζωογονεῖ τὰ ἀπὸ αἰῶνος ὑπνώττοντα
θεατρικὰ μεσότοιχα.

— Ἀγαπᾷτε τὴν ζωγραφικὴν, κύριε;

— Ὡ! δεσποινίς, ἂν τὴν ἀγαπᾷ!...

Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οὐδὲ κἀν ἰδέαν περὶ
ζωγραφικῆς εἶχεν ἀλλά, καὶ ἐδῶ, ὡς ἐπὶ
παντὸς ἀντικειμένου, εἶχε σωρείαν ὀλν
ιδεῶν, φράσεων πάντοτε ἐτοιμῶν, καὶ ἐν
ᾧ ἐτοποθέτου τὰ τραπέζια τοῦ παιγνίου,
ἡ ζωγραφικὴ τῷ ἦτο εὐλόγος πρόφασις
ἵνα ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνομιλῇ πρὸς τὴν
νεαρὰν κόρην, θεωρῶν τοὺς πεπαλαιωμέ-
νους τῆς ὀροφῆς διακόσμους καὶ τινὰς
ἀπὸ τῶν στανιδωμάτων Λουδοβίκου ΙΓ',
ἀνηρτημένους εἰκόνας καλλιτεχνῶν, θαυ-
μασιῶς ὅλα διατηρούμενα. Ἐκ τῶν δύο,
ἡ Ροζαλία ἦτο ὁ καλλιτέχνης. Ἀνατρα-
φείσα ἐν αἰμοσφαίρᾳ πνεύματος καὶ καλαι-
σθησίας, ἐπὶ τῇ θεᾷ ὥραις εἰκόνας,
ἐκτάκτου ἀναγλύφου, κατελαμβάνετο ὑπὸ
ἰδιαζούσης συγκινήσεως, ἥν ἡσθάνετο
μᾶλλον ἢ ἐξέφραζεν, ἐξ αἰτίας τῆς ἐμφύ-
του ἐπιφυλακτικότητος της καὶ τῶν ψευ-
δῶν κοσμικῶν θαυμασμῶν, κωλυόντων τὴν
ἐπιδείξειν τῶν πραγματικῶν. Ἐν τούτοις ὃ
βλέπων αὐτοὺς τοὺς δύο, καὶ τὸ εὐχλωττον
κῦρος τῆς ρητορικῆς τοῦ δικηγόρου, τὰς
ὡς καλλιτέχνου κινήσεις αὐτοῦ πρὸ τοῦ
προσεκτικοῦ ὕψους τῆς Ροζαλίας, θὰ ἐξε-
λάμβανεν ἐκείνον ὡς περίφημον διδάσκα-
λον καὶ ἐκείνην ὡς μαθητευομένην του.

— Μαμά, δυνάμεθα νὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὸ
δωμάτιόν σου;... Ἦθελον νὰ εἰδείκνυον εἰς
τὸν κύριον τὴν εἰκόνα τῆς θύρας.

Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ οὐίστ, ἡ μήτηρ
ἐρριψε λαθραῖον καὶ διερευνητικὸν βλέμμα

πρὸς ἐκείνον, ὃν μετὰ τινος ἀρρήτου
τονισμοῦ ὑποταγῆς ἀπεκάλει «Κύριον Λε
Κεδνοά» καὶ κατόπιν ἐλαφροῦ τοῦ ἐφέ-
του νεύματος δηλοῦντος συγκατάθεσιν,
ἐπένευσε καὶ αὐτῇ. Διήλθον διάδρομον
πλήρη βιβλίων, καὶ εὐρέθησαν ἐν τῷ θα-
λάμῳ τῶν γονέων μεγαλοπρεπεῖ καὶ ὡς ἡ
αἰθούσα παμπалаίφ. Ἡ εἰκὼν τῆς θήρας
ἐκρέματο ἀνωθεν μικρᾶς θύρας οἰᾶ λε-
πτῶν γλυφῶν ἐξευρασμένης.

— Τίποτε δὲν φαίνεται, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

Ἀνύψωσε τὸ δύο φέρον λαμπάδας κη-
ροπήγιον, ὃ εἶχε ῥάβδι ἀπὸ τινος τρα-
πέζης παιγνιδίου, καὶ τὴν χεῖρα ἔχουσα
ὑψωμένην, τὸ στήθος τεταμένον, ἐφώ-
τιζε τὴν εἰκόνα, ἥτις παρίστα Ἀρτεμιν
ἐν μέσῳ τῶν κυνηγετιδῶν της, ἐντὸς ἡ-
λυσείου τοποθεσίας. Ἀλλὰ μὲ τὴν στάσιν
αὐτὴν Κανηφόρου, μὲ τὴν ἀθρόνως φωτι-
ζομένην κόμην της, μὲ τοὺς διαυγεῖς της
ὀφθαλμούς καὶ τὸ ὑψηλόφρον μεῖδιμα
της, τὴν λιγυρότητα τοῦ παρανεκικοῦ της
σώματος, ὑπερέβαινε τὴν Ἀρτεμιν αὐτὴν.
Ὁ Ρουμεστάν τὴν ἐθεώρει, καὶ σαγννευ-
θεὶς ὑπὸ τοῦ αἰδήμονος αὐτοῦ γοήτρου,
τῆς ἀνθηρᾶς γλυκύτητος, ἐλθισμόναι ὁ-
ποία ἦτο, τί ἔκαμνεν ἐκεῖ, τὰ περὶ πλοῦτου
καὶ φιλοδοξίας ὄνειρά του. Ἐξαλλος τὸν
κατεκυριεῦεν ὁ πόθος τοῦ νὰ περιβάλῃ
διὰ τῶν βραχιόνων του τὸ λιγυρὸν αὐτὸ
ἀνάστημα, νὰ φιλήσῃ τὴν ἀπαλὴν της
κόμην, ἥς τὸ λεπτὸν ἄρωμα τὸν ἐμέθυ-
σκε, ν' ἀπαγάγῃ τὸ περικαλλὲς παιδίον,
δι' οὗ θ' ἀπετέλει τὸ γόντρον τοῦ βίου του
καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ προαἰσθημὰ τι
τῷ ἐπιθύριζεν ὅτι ἂν ἔκαμνε τὴν ἀπό-
πειραν, ἐκείνη θ' ἀφίετο ἀνευ ἀντιστά-
σεως, ὅτι τῷ ἦτο ἀφοσιωμένη, ὅπως ἀφο-
σιωμένη, νενικημένη, κατακτηθεῖσα ἀπὸ
πρώτης ἡμέρας. Φλόξ καὶ ἀνεμε τῆς Με-
σημβρίας, εἶδθε ἀκαταμάχητοι.

III

Η ΕΤΕΡΑ ΟΨΙΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΝΔΡΟΣ

Πρὸς πᾶν ἄλλο ἀναμφιδόλως ἡ πρὸς
συμβίωσιν ἐπλάσθησαν οἱ δύο οὔτοι. Ἀν-
τίθετοι ὡς πρὸς τὰ ἐνστικτὰ, τὴν ἀνα-
τροφὴν, τὸ γένος, τὴν ἰδιοσυγκρασίαν,
οὐδαμοῦ ἔχοντες ὁμόφωνον σκέψιν, ἦσαν
ἡ προσωποποιήσεις τοῦ βορρᾶ καὶ τῆς με-
σημβρίας, καὶ οὐδ' ὑπῆρχεν ἐλπίς συμβι-
βάσμου τινος τῶν ἀντιθέσεων. Ἐξ αὐ-
τῶν ἄλλως τρέφεται τὸ πάθος, γελᾷ ὅταν
τῷ τὰς ὑποδεικνύουσιν, ἐπὶ μᾶλλον ἐν-
δυναμούμενον· ἀλλ' ἐν τῇ καθημερινῇ
τριβῇ τοῦ βίου, ἐν τῇ μονοτόνῳ ὑπὸ τὴν
αὐτὴν στέγην διαδοχῇ τῶν ἡμερονυκτί-
ων, ὁ καπνὸς τῆς ἀποτελούσης τὸν ἔρω-
τα μέθης διαλύεται, καὶ τότε βλέπουσιν
ἀλλήλους καὶ κρίνονται.

Διὰ τὸ νέον ζεῦγος ἡ ὀπτασία δὲν διε-
λύθη πάραυτα, τουλάχιστον διὰ τὴν Ρο-
ζαλίαν. Ὁ ξυδερκὴς καὶ ἔμφρων ἐπὶ παν-
τος ἀντικειμένου, ἐτύφλωττεν ἐπὶ πολὺ
διὰ τὸν Νουμᾶν, μὴ ἐννοοῦσα κατὰ πό-
σον τὸν ὑπερέτει. Ἐκεῖνος, ταχέως εἶχε
μεταβληθῆ. Οἱ ἐνθουσιασμοὶ τῆς Μεσημ-
βρίας εἶνε ταχεῖς, ἐν ἀναλογία πρὸς τὴν
δρμὴν των. Ἐπειτα ὁ μεσημβρινός, τό-
σον εἶνε πεπεισμένος περὶ τοῦ ὑποδεστέ-
ρου τῆς γυναικός, ὥστε ἅμα νυμφευθεὶς,
βέβαιος περὶ τῆς εὐτυχίας του, ἐγκαθι-

δρύεται ὡς δεσπότης, ὡς παῖς, δεχό-
μενος τὸν ἔρωτα ὡς δαῖγμα ὀφειλομένου
σεβάσμου, καὶ εὐρίσκων τὸ πρᾶγμα λαμ-
πρόν διότι ἐπὶ τέλους, τὰ αἰσθήματα,
τρώγουν καιρὸν, καὶ ὁ Νουμᾶς ἦτο λίαν
ἀπνοχολημένος μὲ τὸν νέον βίον ὃν ἀπῆ-
λθον ἦδν ὁ γάμος του, ἡ μεγάλη του πε-
ριουσία, ἡ ὑψηλὴ εἰς τὸ Δικαστήριον θέ-
σις τοῦ γαμβροῦ τοῦ Λε Κεδνοά.

Αἱ ἑκατὸν χιλιάδες φράγκων τῆς θείας
Πορτὰς ἐχρηστέμευαν πρὸς πληρωμὴν τοῦ
Μάλμου, τοῦ ἐπιπλοποιοῦ, πρὸς ἐκκαθά-
ρισιν τῆς ἀνιάρδας τοῦ καὶ ἀτελευτήτου
νεανικῆς ζωῆς, καὶ γλυκεῖα τῷ ἐφάνη ἡ
μετάδοσις ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ τετριμμένου
βελουδίνου θρονίου πενιχρῶν δειπνῶν,
παρὰ τὴν ἀρχαίαν ὀλν, εἰς τὸ ἐ-
στιατόριον τῆς ὁδοῦ Σκριῖ, ἐνθα προῖ-
στατο αὐτὸς ἀπέναντι τῆς κομψῆς του
μικρᾶς Παρισινῆς, τῶν πολυτελῶν δει-
πνῶν ἃ παρέθετεν εἰς τὰς ἐξοχότητας τοῦ
δικηγορικοῦ ὁματείου καὶ τοῦ ἄσματος.
Ὁ Προδηγκιανὸς ἡγάπα τὸν πολυτελεῖ
βίον, τὴν ἀπόλαυσιν τῆς λαίμαργίας καὶ
τῆς ἐπιδείξεως. Ἀλλὰ τὸν ἡγάπα ἰδίως
παρ' αὐτῷ, εἰς μέτριον βαθμὸν ἐθιμοτυ-
πίας ἐπιτρέποντα τὸ σίγαρον καὶ τὰς δι-
ᾶλατος ἡρτυμένας ἀφηγήσεις. Ἡ Ροζα-
λία τὰ πάντα παρεδέχθη, συνείδησε νὰ ἐ-
χῃ ἀνοικτὴν τὴν οἰκίαν, τὴν τράπεζαν
κατὰ μέρος ἑτοιμον, δέκα ἢ δεκαπέντε
συμπότας καθ' ἑσπέραν, καὶ ὅλον ἄνδρα,
μαύρας περιβολὰς ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων
προέβαλλεν ὡς στίγμα τὸ ἀνοικτόν της
φῶρεμα, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, δια-
νεμηθέντος τοῦ καφέ, ἀνοιχθέντων τῶν
κιβωτίων τῆς Ἀδᾶνας, τοὺς ἀφίνε νὰ
παραδίδωνται εἰς τὰς πολιτικὰς συζητή-
σεις, τοὺς θορυβώδεις γέλωτας εἰς οὓς ἀ-
πολήγουσι τὰ μεταξὺ νέων γεύματα.

Αἱ οἰκοδέσποιναί μόναι γνωρίζουσιν ὁ-
ποῖαι πολὺπλοκοὶ ἀσχολίαι, ὁποῖαι δυσκο-
λῖαι κρύπτονται ὀπισθεν τοιοῦτου διακό-
σμου καθημέραν γινόμενου. Ἡ Ροζαλία
τὰ διεξῆγεν ὅλα ἀνευ τινός μεμψιμοιρίας,
ἐπειρᾶτο ὅσα κάλλιον ἡδύνατο νὰ κανο-
νίσῃ τὴν ἀταξίαν, παρασυρομένη ὑπὸ τῆς
δρμῆς τοῦ μεγάλου της ἀνδρός, ὅστις τὴν
ἐτάραττε μὲ τὴν θορυβοποιὸν του φύσιν,
καὶ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐμειδία πρὸς
τὴν μικρὰν του σύζυγον μεταξὺ δύο κε-
ραυνῶν.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Μετάφρασις Κ. Ι. Πρασσᾶ.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

[Ἰδία τοῦ Λαοῦ]

Τοῦ Χάρου τ' ἄσωστο σκληρὸ ποτάμι
Πέρα σ' τὴν ἄβυσσον κυλᾷ μὲ ὀρμή,
Καὶ ῥόδο, φρύγανο, χλωρὸ καλάμι,
Πέρνει στὴν τόσην του νεοσυρμῇ.

Δυὸ ἀδέλφια ὁλόχαρα χεροπιασμένα,
Σμίγουν τὰ χεῖλη τους σ' ἓνα φιλί,
Κοντὰ στὰ ρέμματα τὰ φουσκωμένα
Κ' ἔτσι καθένα τιν σ' ἄλλο μιλεῖ.

«Βάσταμε, ἀδέλφει μου... τρέμω... φοβοῦμαι...
Τὸ ρέμμα εἰν' ἄσπλαχνο... μὲ ὀρμὴν περνᾷ...
Βάστα με... Ἀνέλπιστα κ' ἂν χωρισθοῦμε
Δὲν ξανασμίγουμε παντοτεινά!»

Δ. Ι. ΜΑΡΤΙΝΑΡΗΣ